raha oli kadund. Kui tohter surnu keha läbi katsus, leidis tema, et pea luu oli katki löödud. Korraga hüüdis üks rahwa hulgast: „ennä siin on ka üks haamer!“ — Se on se mörtsuka rüst ütles tohter, sest tema suurus läheb haawaga ühte. Sep, kes ka seal oli, astus ligemale ja hüüdis kohkudes: „Helde Jumal! se on minu haamer, mis sel pääwal ärakaus, kui Jaagup ära läks.“ Ja raewanem ütles: „Sel samal pääwal said ka minu ploomipuud mahasaetud! Tema on se mörtsukas, seda olen mina ammust juba arwanud!“

Kohus hakas weste asja läbi kutsuma ja püüdis selgeks teha. Sep sai ka wanggi pandud, haamri päralt, aga pea jälle lahti lastud, sest et selgeks sai, teda ilma süüta olewad.

Kül käisid kohtu kirjad iga poole, aga Jaagubist ei saanud kusagilt teadust. Et Prantsuse-maa raea ligidal oli, sai ka sealt järele päritud, aga kõik otsimine jäi tühjaks.

Tük aega sai sest asjast palju räägitud, aga möeda löpes ka jut otsa. Raha-korjaja wana sugulaene oli surnud ja asi sai wiimaks äraunustatud.

Mitu aastat olid möeda läinud. Wana pölwe rahwas oli mulla al magamas, noor pöli oli osemele saanud, kui mõni aastat tagasi, Jumala imeliku seadmise läbi, kuri tegu awalikuks sai.

Wana postipois, kes sel öhtul, kui raha korjaja

oli tapetud, oma teed linna poole minnes, ni wägewaste oli laulnud: „Nüüd hing'wad inimesed“, et se mörtsuka südamest oli läbi läinud, oli ka juba surnud. Tema wanem poeg oli isa ametise astunud, ja nenda kuida isa seda laulu ja wiisi oli kõige armsamaks pidanud, nenda ka poeg. Peagu igakord kui öhtul tühjalt teed käis, laulis tema: „Nüüd hing'wad inimesed.“

Ühel öhtul pidi tema jälle ratsa linna tagasi minema. Ta laulis tee peal ka jälle: „Nüüd hing'wad inimesed.“ Selle lauluga jõudis tema senna kohta metsa, kuhu rahakorjaja oli tapetud. Tema ei mõelnud sugugi selle hirmsa lou peale, mis tema lapse põlwes oli kuulnud. Kuu paistis selgeste, et kõik täieste wõis näha. Selle suure pu al, kus tapmine oli sündinud, nägi postipois üht wana inimest, mõlemad käed silmi ees maas istumas. Tema pidas laulu ja hobosed kinni ja kuulis et tema sügawaste öhkas. Tema läks ligemale ja küsis: „Mis wiga teil on? Olete teie haige?“ — „Oh kül, wastas teine, kül ma olen haige!“ „Kes teie siis olete?“ küsis postipois weel.“ Üks waene wana soldat, kes wigane. Mina olen kaugel Ahwrikamaal soldatiks olnud, ja nüüd olen wigane ja teenistuseks kõlwatu, olen lahti lastud ja tahan oma kõeu poole minna, aga olen ni wäsind, et ma enam edasi ei jõua.“ „Kas möistate ratsa sõita?“ küsis postipois?“ „Miks mite? eks ma ole ho-

Eesti-maa rahwa Kalender 1869, lk. 31